

MEESTERSLAAF

Marcellinus van der Eng

Meesterslaaf – roman (autofictie)
Marcellinus van der Eng

Eerste druk © 2024

Verkorte, herziene editie © 2025

R.M. van der Eng

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslag en ontwerp: © R.M. van der Eng

roman
autofictie

MEESTERSLAAF

Deel 1

1

Noem dit een dagboek van een gek. Iemand die aan paranoïde aanvallen lijdt voor mijn part. Maar ik wil wel de waarheid kwijt. Mijn waarheid. Een waarheid die ik al zo'n twee jaar met me meedraag en die gepaard gaat met incidenten die voor mij alleen te verklaren zijn doordat ze veroorzaakt zijn door iemand die mij op z'n minst stalkt. Ik vraag u niet om medelijden. Het enige wat ik wil is gerechtigheid, wat dat ook moge inhouden. Misschien wil ik alleen uw lezend brein, dit in plaats van uw luisterend oor.

Ik hoop dat ik op tijd alles af heb, want ik ben bang dat ik er niet lang meer ben. De reden daarvoor zijn veel incidenten die de laatste tijd gebeuren in mijn leven en die niet meer toevallig kunnen zijn.

Ik hoor nu de “waterslag”, dat is een keiharde slag op de leiding na het dichtgaan of opengaan van de kraan. Maar ik geloof niet dat het een echte waterslag is. Het slaat alleen hard toe wanneer ik achter mijn bureau zit te werken, dan hoor ik de luidste slagen. Het lijkt of iemand kan meelezen met wat ik schrijf of meekijken met wat ik doe.

Als ik een angstaanval krijg, zal ik het u zeggen, want daar heb ik ook last van. Ik zal u alles zo eerlijk mogelijk vertellen, maar ik weet natuurlijk niet of mijn herinneringen verdraaid

zijn of worden, door paranoia, angst, manie, depressie of een mix ervan. Vorige week las ik dat alle psychische ziektes zijn opgedeeld naar verwantschap, alsof de ziektes zelf genetische overeenkomsten hebben: angstaanval, een kind van paranoia. Meteen dacht ik aan de indeling van al het leven op aarde – de taxonomie – en vroeg mezelf af wie of wat er eerder was: een steur of een mens.

Vreemd, vreemder, vreemdste; vreemd woord eigenlijk: vreemd. Prachtig die Nederlandse taal, dat ben ik pas laat gaan inzien. Nadat ik Russisch goed onder de knie had, begreep ik pas goed dat en waarom elke stam van een woord zijn vertakkingen heeft en misschien wel bladeren: na, naar, naarstig, nader, benaderen, benaderbaar, onbenaderbaar, benaderbaarheid ... En die stammen zijn onvoorstelbaar duizenden jaren oud, ouder dan wij nu weten, denk ik.

Ik vraag mezelf vaak af of taal ook genen heeft. Ik hoor weleens mensen lachen en dan denk ik aan het geluid van vogels; moet je maar eens goed luisteren. Het luide schreeuwen van kinderen of babystemmen lijkt af en toe op gekrijs van bepaalde vogels. Ik hoor ook dat onze stemmen of geluid dat wij voortbrengen overeenkomst vertoont met dat van dieren en als dat werkelijk zo is, dan heeft onze stem of ons geluid ook verwantschap met alle geluiden die ons omringen: van dieren, regen, storm, orkanen, etc. en is onweergeluid misschien een broertje van vulkaangeluid als die uitbarst.

Waterslag!

Daar was-ie weer en behoorlijk luid. Toch vind ik het vreemd dat de luide waterslag het alleen doet als ik achter mijn bureau zit. Hij komt vanuit de hal en als ik in de hal ben hoor ik nooit wat. Soms denk ik weleens dat de burens dit expres doen, maar ik weet dat alleen eenzame mensen de burens de schuld overal van gaan geven. En dat is ook wel begrijpelijk wanneer je kring kleiner wordt.

Voor mij was niets vreemd; ik stond pirouettes te draaien in het elektrotechniekpraktijklokaal van de LTS. En toen ik er mijn diploma moest ophalen en daar in de grote aula naar voren liep, begonnen alle jongens van de hele school te joelen – over geluid en taal gesproken – en terwijl ik naar voren liep naar een lange tafel, waarachter vandaan alle leraren van de school mij aan zaten te kijken, wist ik dat ik iets moest doen; er heerste een spanning en het gevoel van achter mijn rug werd luider en luider en de blikken van de leraren doordringender en doordringender. En eenmaal aangekomen bij de tafel om mijn diploma te ondertekenen maakte ik een triomfantelijke balletbeweging door mijn rechterarm omhoog te bewegen en bovenlichaam een halve draai naar de jongens toe met mijn hoofd schuin naar boven gericht, en daarna begon iedereen ontzettend te lachen. Ziet u: niets is vreemd!

2

Of je van liefde kunt spreken weet ik niet, want we hebben tot nu toe alleen gedatet, maar daarentegen heel veel gespeeld. Een spel dat in het begin al onze interesse had. Hoewel ik altijd wel wat met sm heb gehad, leek het nu serieus te worden. In het begin tastten wij elkaar af en ik weet nu nog niet wie tot wie heeft gemaakt. Wel wist ik dat hij de juiste was om ver mee te gaan en dat liefde ook in pijn kan zijn. Na onze eerste date kocht ik meteen een leren pet voor hem en een leren jockstrap. Boots had ik al en heel wat attributen, waaronder een sling die altijd klaar hing wanneer hij kwam. En ik had aan het plafond in de balken wat haken gemonteerd. Al snel bleek het wie de meester en wie de slaaf was of moest zijn: hij de meester en ik de slaaf. Voor hem was het misschien duidelijk, maar voor mij niet, ik was namelijk ook vaak dominant. Nu moest ik eraan

geloven of van genieten, dat wist ik nog steeds niet. Wel gingen we al snel verder en kocht ik al zwaardere zweepen.

Ik voel me nu geheel bevrijd van al mijn geestelijke ziektes, maar ik weet dat ze elk moment weer kunnen opkomen – wel als mijn trouwste vrienden inmiddels. Soms zoek ik ze juist op. Ik ga dan bijvoorbeeld, doordeweeks 's avonds, naar een bar rond elf uur en blijf er tot sluitingstijd, vier uur. Vaak zie ik de meest trieste taferelen – de zelfkant van de maatschappij. Hoor ik ook daarbij? vraag ik mezelf dan af. En de laatste tijd wordt dat antwoord al vaker: 'Ja! Ik ben aan het afglijden.'

Elke dag denk ik wel aan taal of zoek ik woorden op en bekijk ik de etymologie ervan. Taal of, misschien beter gezegd, taligheid is voor mij als een God of godheid, elke dag moet ik aan hem of haar denken, haar voelen door stembanden, door haar keelklanken; hoe zij mijn tong beweegt, mijn lippen aanraakt; hoe ze bijna kan fluiten wanneer ze een s zegt, wanneer ze gromt diep achter in de grot van mijn mond. Taal blijf een mysterie, wel ben ik ervan overtuigd dat we er binnenkort veel van zullen ontdekken door via AI allerlei data met elkaar te combineren.

Vorige week ontmoette ik weer mijn slaaf die ik als twee jaar ken, merkwaardig jonge verschijning in mijn leven. Toen hij voor de eerste keer binnenkwam leek hij straight, maar zei meteen u tegen mij. Vanaf het begin konden we de meeste perverse fantasieën delen terwijl we speelden. Deze gingen vaak zo ver dat ik ze hier niet alle zal vermelden, maar één wil ik naar buiten brengen. Ik had het tijdens mijn fantasie over sniff movies, waarop mijn slaaf mij direct corrigeerde: 'Het zijn snuff movies.' Dit zijn movies waarin, al dan niet in opdracht, door sm-spel tot de dood wordt gemarteld

Ik ben smalltalk verleerd, kon ik maar gewone dingen vragen, al zou het de weg zijn. Ik zou dolgraag een praatje willen hebben met een vriend of vreemde over het weer, maar ik duik meteen de diepte in; 'Ja, lekker weer,' wordt: 'Wat maakt het

uit.’ Soms kan ik alleen al met mijn blik iedereen van me wegjagen en nog geeneens met mijn blik, al met mijn verschijning in een bar, bijvoorbeeld, kan ik deze bar doen leegstromen: ik kom de bar binnen, het is gezellig en druk, er wordt volop gepraat aan de bar zelf en in de darkroom gevoosd, ik bestel bier en kijk om me heen, blikken die mijn blik raken beginnen strak te staan, ik loop door de bar, iedereen die mij volgt verstart van houding; ik treed de darkroom binnen, iedereen stopt met vrijen; ik ga weer terug naar de bar, bestel mijn tweede bier en de bar is bijna leeg. Het is me vaak gezegd dat wanneer ik ergens binnenkom dat iedereen naar me kijkt, en dat voel ik. Dit is heel leuk op sterke dagen – wanneer ik een bar vol kan laten lopen – maar niet op zwakke dagen.

Ik heb vandaag met iemand gechat die mij meldde dat ik van hem, met profielen uit een bepaalde buurt, niet meer zou mogen chatten, als hij zou winnen in een vechtpartij. Het was een profiel dat als kick had met elkaar te vechten, en alleen te vechten. Ik vroeg hem welke buurt het betrof en hij antwoordde: ‘De Pijp.’

Pijn maakt in de hersenen stofjes aan die verdovend werken. Dat merk ik altijd nadat de mijn meester me hevig heeft gezweept. Ben ik dan zo slecht en ziek? En hoever wil ik en kan ik ermee gaan. Waarom heb ik met wildvreemden, in vooral Oost-Europa, mijn ontvoerings-, pijnigings- en folterfantasieën gedeeld? Ben ik de enige die dat doet? Moet ik ermee uit de kast komen? Ik geloof het niet, ik geloof dat er veel meer mensen zijn met nog veel donkerdere fantasieën en dan sluit ik Mr. Kremlin niet uit.

Het lijkt erop dat ik op internet al meer in een fuik word gelokt. Het is alsof door iemand bepaald wordt met wie ik contact mag hebben op gay-datingapps. Ook heb ik de afgelopen maanden berichten, vooral uit Duitsland, ontvangen met duistere uitnodigingen, ik was toen ver heen qua drugsgebruik, dus ging ik erin mee en stond, zowaar, op het punt naar een van die

duistere profielen af te reizen. Ik had het adres al opgezocht dat mij was gegeven en de treinroute al uitgestippeld en me zelfs met angstige spanning, die letterlijk en figuurlijk zich meester van mij maakte, verheugd op de ontmoeting met die wildvreemde dominante meester uit Duitsland die me al allerlei opdrachten had gegeven. Dit was trouwens niet de eerste keer dat ik zo'n verzoek kreeg, maar steeds hielpen mijn paranoïde hersenspinsels mij op het laatste moment daar niet op in te gaan.

3

Eind jaren tachtig keerde ik terug uit Moskou met drie geslachtsziektes: gonorroe, syfilis en hiv. De eerste twee waren na korte tijd genezen, de laatste bracht me in die tijd in een donkere, maar uitgelaten omgeving, alsof er een raster voor mijn blikveld was geplaatst. Maar ik ging nog meer feesten, nam nog meer drugs, nog meer seksparty's, nog meer genieten, want je gaat toch dood. En er gingen velen om me heen dood, het was alsof je ze kon zien vallen, als op een slagveld. Ik ging in die tijd zo'n driemaal per week naar een leer kroeg, de Argos Bar, waar het niet zo nauw werd genomen met safe-seks en ik deed dat trouwens ook niet. We dansten met zijn allen de doden-dans, we speelden Russisch roulette en we tartten het noodlot. Totdat er in 1996 een trial werd gestart met de triple-therapie waaraan ik mocht deelnemen, omdat ik aan de juiste criteria voldeed. Deze triple-therapie bleek het ei van Columbus te zijn en de hele wereld haalde opgelucht adem.

Net voor de trial wist ik dat ik dood zou gaan, ik was vaak ziek en had ontstekingen en slikte gemiddeld een tot twee antibiotica-kuren per maand. Op een dag lag ik in bed met de zoveelste ontsteking en voelde een enorme rust over me heen komen alsof ik me overgaf aan de dood. Mijn hele lijf was

ontspannen en dat wat pijn deed was er niet meer. Ik gaf mezelf in mijn hoofd over aan de dood. Ik was er klaar voor. En nadat ik fysiek niet meer dood kon gaan, wilde ik nog steeds dood in mijn hoofd en deed mijn eerste zelfmoordpoging waarna ik alsnog in het ziekenhuis kwam te liggen.

Vreemd, ik moest toch blij zijn met de nieuwe levensperspectieven, ik moest toch gaan genieten en het leven omarmen, maar dat kon ik niet meer. Ik kon wel genieten toen ik wist dat ik dood zou gaan.

Ik ben verslaafd aan pijn en aan de stofjes die het vrijmaakt in mijn brein die door geen drugs of andere medicatie te vervangen zijn. Het zwepen, de slagen, het beuken, het is niet alleen de psychische vernedering, maar ook de echte fysieke straf. Ik heb nu een leeftijd bereikt dat ik alleen interessant ben voor meesters als ik als slaaf extreem ver kan gaan. Ik kan veel verder en wil veel verder. Vaak denk ik aan brandmerken met een merk van mijn meester of cijfers van mij als slaaf.

Die oertaal die alles samenbrengt; mensen, steden, landen, vijanden, vrienden, geliefden, geneugten, gezwiep, gezwam ... Zal de wetenschap de oertaal kunnen achterhalen, en wanneer, welke klanken, welke woorden, ...? En dat nog voor mijn dood? Ik hoop in ieder geval tot mijn eenentachtigste te kunnen leven, maar dat is op mijn hypotheek geënt – ja, ik zie het mezelf tikken en ik hoor u denken.

In achttien jaar dus – de oertaal blootgelegd? Weer een illusie minder!

Vroeger als ik weer een nieuwe plaat had gekocht van Jacques Brel of Barbara of Leo Ferré en ik een mooi lied ervan beluisterde waarin ik helemaal opging en er daarna elk woord dat ik niet kende van opzocht en even voor mezelf een vertaling maakte, was de illusie daarna weg. Althans, het chanson had niet meer die impact die het had na de eerste keer het te hebben beluisterd.

Ik ben later meer van de chansons van Barbara en Ferré gaan houden, omdat die zwaarder waren en meer overeenkwamen met mijn depressies die zo na mijn twintigste de kop opstaken. Dat weet ik, omdat ik vorig jaar in de Jellinek-kliniek een intakegesprek had over de mogelijkheid van een ontwenningstraject en men mij meldde dat ik al op mijn twintigste bij de ggz onder behandeling was met psychische problemen. Ik was verbaasd want ik was dit vergeten, wel kan ik me goed herinneren dat ik rond 1998, na een zelfmoordpoging, bij de crisisdienst werd opgenomen. Maar tot mijn verbazing was ik op mijn twintigste toch ook al echt depressief. Wel kan ik me mijn zware buien nog herinneren en dat ik stopte met de Scapino Dansacademie, omdat ik echt wilde gaan studeren. Dansen lag mij wel en deed ik heel graag, maar de Scapino Dansacademie was toch meer een opstap voor me om vanuit een stadje in Amsterdam de wereld te verkennen, hoewel ik er met veel plezier aan terug kan denken – het dansen. Alleen had ik aanleg wat dik te worden en dat veroorzaakte al snel anorexiaproblemen, die resulteerden een keer in een afvalrace van tien kilo, na een ernstige keelontsteking, waardoor ik al was afgefallen. ‘Zou ik toen al hiv hebben gehad?’ vraag ik me nu pas af. Het was wel rond 1981 toen de eerste artikelen in de krant verschenen over een dodelijke ziekte in New York.

Moskou was voor mij de mooiste tijd in mijn leven, ik woonde er eind jaren tachtig twee jaar. Hiervoor was ik al een paar keer in Moskou geweest; op mijn zeventiende als toerist en op mijn vierentwintigste voor een gidsje over Moskou. Voor dit gidsje moest ik het centrum rond het Bolsjojtheater verkennen, want ik had de opdracht gekregen de nummers van huizen te noteren, maar die nummers kon ik niet vinden, dus besloot ik een plattegrond van het centrum uit te tekenen met vermelding van wat zich daar bevond voor zover dat te zien was. En terwijl ik aan het tekenen was – het was in de tijd van de Koude Oorlog – kwam een militie-agent op me af en vroeg me wat ik

daar deed en ik antwoordde in mijn toen nog vwo-Russisch: ‘Ach, het is voor een gids voor Letland.’
De militie-agent antwoordde terug: ‘Goed.’

4

Op het moment dat de beul, die mij komt martelen, voor me staat, zal ik de gasten herkennen die komen toekijken. Zij zullen lachen als duivels, de beul gaat zijn gang, hun wrok zal zich in mijn wonden bijten als het zout van een oceaan; de beul gaat zijn gang, zij vragen om meer, om harder, grover en scherper, de beul gaat zijn gang, zij draaien zich om en laten me liggen.

Kom, laat mijn meester zich om zijn slaaf bekommeren en hem geven wat hij verdient. Bedoel ik dit met “totale controle” waar ik hem zo vaak om heb verzocht. Is dit het al: heeft hij me al in zijn macht, stuurt hij me vreemde chats van fake-profielen, er is er een die moet wel van hem zijn, daarin word ik beschreven als zijn superslaaf, één die voor hem slaven traint, en die voor hem moeten werken. Nu de totale controle, en wanneer volgt *total power exchange* – ook van mijn bezit – of is die al begonnen en door wie?

Het is morgen tien dagen dat ik geen reservering heb ontvangen voor mijn bedrijf.

Ik zat in 1999 op een avond op het dakterras van mijn huis in Spanje midden in een bergdorpje, keek eens goed om me heen en besepte dat dit dorpje alles in zich had; de bevolking was aardig, maar niet opdringerig, er was nog geen toerisme, enkele finca’s waren al omgebouwd tot villa met zwembad en vele zouden volgen. En na zeven jaar had ik vijftientig vakantiehuisen bij elkaar verzameld op een site. Dit was de basis van mijn bedrijf, daarna kon en ging het alleen maar groeien tot wel honderdtwintig vakantiehuisen. Ik heb dit werk nu vijftientig jaar gedaan met de verhuur van mijn eigen huis erbij en

ben altijd bereikbaar geweest, wat me ook een bepaald isolement heeft opgeleverd, maar hiervoor had ik zelf gekozen, nu lijkt het voor me te worden gecreëerd. Of heb ik hier ook zelf voor gekozen?

Ook besef ik dat ouderdom eenzaamheid met zich meebrengt en ik kan tegen die natuurlijke eenzaamheid die langzaam met de jaren groeit, maar deze eenzaamheid komt van buitenaf en is me opgelegd.

Jezelf vergeten in of door pijn, je erdoor te laten verdoven, straffen, vernederen ... Jezelf aan iemand – de meester – totaal overgeven in alles en dan alles vergeten door pijn die een andere pijn verdooft – de echte pijn. In alles zie ik verbanden: mensen om me heen, tussen vogels en mensen, mensen en bomen, keelklanken en wolken, bergen en schimmels, AI en een land, leger en liefde, lijden en lachen, profetieën en leugens, panda's en luiheid, een Fin en pijnzucht. Ik hoop dat eens de verbanden en wiskundige formules of biologische data en chemische elementen kunnen communiceren met fonemen van taal en zodoende de oertaal uitkomt en uitkomst biedt uit dit verwarrende geheel van vrienden, vijanden, burens, achterdocht, vertrouwen, liefde, afstammelingen, pijnlijkheden, haat, wraak, leven en dood.

Komt hetgeen ik meld voort uit eenzaamheid of de eenzaamheid voort uit de zoektocht naar verbanden tussen bouwstenen van vier miljard jaar terug die zich opstapelen en opstapelen tot een kasteel van vertrouwen dat de achterdocht weert en altijd weren zal.

Ooit ben ik opgenomen geweest in een Russisch ziekenhuis, ik had labyrinthitis, een ontsteking van de oorschelp, en ik liep als een dronkaard te waggelen. Bij het aanmelden vergezelden mijn Russische vrienden me, Masja en Sasja, met wie ik al veel leuke avonden en nachten had doorgebracht – zij als stel, ik alleen. We zaten in de kamer van de directrice van het ziekenhuis, ze twijfelde of ze mij moest opnemen – ik had veertig

graden koorts – waarschijnlijk omdat ik een buitenlander was of omdat, en dat realiseerde ik me later, ze op haar “grijpgeld” – mijn vrije vertaling voor *vъjatki*, officieel steekpenningen – wachtte, maar ik werd ingeschreven zonder, met haar woorden: ‘Ik neem liever hem op dan al die dronkaards hier.’ Even wilde ik nog naar het alarmnummer van mijn zorgverzekering bellen in Nederland, maar dat mocht niet van de directrice. Ik wist dat ik in een hel was beland, maar ik wist ook dat ik moest gaan liggen en viel neer op een smerig bed, nadat ik mijn vrienden honderd dollar had gegeven om op de zwarte markt antibiotica te kopen die de directrice had voorgeschreven.

Ik heb daar drie dagen liggen zweten: kakkerlakken langs de wanden, wakend over mijn antibiotica; vele andere zieken moesten het uitzielen zonder. In de nacht na de derde dag werd ik wakker, ik was helder in mijn hoofd, liep door de half-donkere zaal met veel gekuch en gekreun, vervolgens door de hoge hal naar de wc-ruimte met hurktoiletten die altijd stonken en smerig waren en waarvan de afvoerpijp naar het riool al weken verstopt leek te zijn. Door het halfopen raam, dat niet meer dicht kon, keek ik de hemel in die zo helder was; elke ster straalde naar me toe om in mij naar binnen te gaan en me te verwelkomen in hun domein. Ze waren me aan het verleiden en dat konden ze goed. Ik ging in ze op en sprak ze toe: ‘Sterren, sterren, aan hemel, boven Ruslands hospitaal, kakkerlakken, het gewemel, gaat langs lakens door mijn zaal ...’ Ik werd me bewust van Rusland dat onder die sterren op de aarde lag. Terug door de hoge hal naar mijn zaal liep ik langs open deuren en zag witte lijken liggen, ik hield even de pas in, rook er de dood op en liep weer verder.

De volgende dag vluchtte ik, nog met koorts en licht wankelend, het ziekenhuis uit, rende naar een trolleybus waarvan de deuren mij vastgrepen bij het binnengaan alsof ze wilden zeggen: ‘We hebben je door.’ Via de metro kwam ik bij mijn vrienden aan die mij onderdak boden. Sasja zou me elke dag de

antibiotica injecteren, terwijl hij dat nog nooit had gedaan, en ik kon mijn zorgverzekeraar bellen. De volgende dag stond er een ambulance klaar met twee zeer aardige verpleegkundigen en werd ik naar een ziekenhuis gereden, daar aan komen rijdend openden zich de poorten en reden wij een oprijlaan op in een tuin met op de achtergrond het ziekenhuis dat leek op het paleis van Versailles. Bij de ingang wachtte een kno-arts me op en kon ik meteen met haar meelopen naar haar kamer waarin zoveel apparatuur stond, zoveel ik nimmer had gezien in een Nederlandse kno-behandelkamer. Terwijl we terugliepen langs de zalen naar de uitgang leek het erop dat ik de enige patiënt was in het ziekenhuis. Althans, ik zag geen andere patiënten in dit kolossale ziekenhuis.

5

Ik ben jaloers en vind dat vaak ook opwindend en spannend, maar zou het zo kunnen zijn dat mijn meester en mijn slaaf het ook spannend vinden? Het lijkt er namelijk op dat ze, door elk apart bij mij te zijn, elkaar jaloers maken. Zou het zo kunnen zijn als zij inderdaad daten en als ik even totaal niets van mij laat horen en dat zij een halfjaar niet met mij kunnen daten dat voor hen dan ook de spanning eraf gaat als zij samen zijn? Met andere woorden: jaloezie kan niet alleen jezelf opwinden, maar ook de ander op wie je jaloers bent. En zo kan de meester afhankelijk worden door de jaloezie van zijn slaaf.

Een meester-slaafverhouding is sowieso complexer dan ik altijd dacht. Zou de meester niet zo afhankelijk van en verslaafd kunnen worden aan zijn slaaf, zodat beide rollen omkeerbaar worden? De slaaf houdt zo de meester in zijn macht. Als de één een echte sadist is en hij heeft een masochist gevonden die aan zijn behoeften voldoet, dan kan het zo zijn dat alleen die ene slaaf zijn sadistische honger kan stillen en hem dus

afhankelijk maakt van die ene slaaf. En waarom die ene slaaf? Als de meester toch een sadist is, dan kan dat toch met elke masochist; het gaat toch om de pijn? Maar waarom keert de meester dan al, in mijn geval bijna tien jaar, terug naar zijn slaaf? Dat kan alleen betekenen dat er ook liefde in het spel is van zijn kant uit. En dat die liefde nog steeds groeit, want de pijn wordt ook steeds heftiger. Zou dit bewijzen dat de meester van mij houdt? Zou hij zo van mij kunnen houden dat hij mij totaal onder zijn controle wil hebben? Zou hij hiermee bezig zijn en hoever gaat die controle? En wil ik dat zelf? We hebben de laatste keren een nieuw spel ontdekt. Althans, ik heb het geïntroduceerd. Ik heb voor hem een stoer, strak, leren overhemd aangeschaft, maar in het bruin. Kleuren betekenen veel in de gay-scene.

De waterslag hoorde ik weer.

Eens werd ik wakker 's nachts rond drie uur schat ik in; wakker van een vreemd geluid en dacht dat mijn broertje – hij toen negentien jaar en ik eenentwintig – die in de kamer naast mij sliep met zijn benen langs het bed op en neer ging en ik viel daarna weer in slaap. Vroeg in de morgen klopte mijn broertje bij mij aan de deur en zei dat mijn broer, op de overloop naast onze kamers, er zo vreemd bij lag. Ik stond op, liep uit mijn kamer, keek naar links en zag daar op bed mijn broer, hij moest het wel zijn, met een deken geheel over zich heen. Ik zag alleen zijn rechterpols onder uit de deken steken. Ik zei tegen mijn broertje: 'Ga maar naar beneden.' Mijn broertje liep zonder iets te zeggen de open trap af. Ik zette een paar stappen naar het lichaam van mijn broer en voelde zijn pols; die was ijskoud. Ik wist dat hij dood was. Ik bleef rustig, want ik dacht meteen aan mijn ouders die een verdieping lager lagen te slapen; het was vroeg in de morgen. Ik ging de twee trappen af en liep naar de telefoon in de hal en zei tegen mijn broertje dat hij in de woonkamer moest blijven. Ik pakte het telefoonboek, zocht erin het telefoonnummer van de huisarts en op het moment dat ik zei:

‘U moet komen, ik denk dat mijn broer dood is,’ besepte ik echt dat hij dood was. Mijn broertje en ik wachtten samen op de arts. Het was ijskoud in de woonkamer en mijn onderkaken kon ik bijna niet stilhouden. De huisarts kwam eraan, ik ging met hem naar boven, hij trok abrupt de deken van mijn broer af en ik zag hem liggen met een vuilniszak om zijn hoofd. Ik rende met een luide schreeuw naar mijn kamer en duwde mijn hoofd in het kussen om het schreeuwen niet te laten horen. De arts ging daarna naar mijn ouders, waar ik niet bij ben geweest.

Ik had mijn angsten uit mijn jeugd overwonnen en was weer bang dat ik angstig zou worden. Tijdens de crematie hield ik een toespraak en zei als laatste: ‘Als we straks naar huis gaan, laten we dan niet meteen aan de spuitjes denken die op het vuur moeten.’ En iets later, in de aula, kreeg ik een zoen van een, voor mij onbekende, heel mooie jongen.

De meester speelt met zijn slaven en terroriseert me er-mee, of misschien terroriseert hij wel al zijn slaven en houdt hij ze zo in bedwang, laat ze voor hem werken, pakt van ze wat hij pakken kan. Hij kan net zo met zijn slaaf spelen als zijn slaaf met hem. Waarschijnlijk kan ik zo ook bewerkstelligen dat de meester helemaal afhankelijk van mij wordt. En al wil ik die afhankelijkheid zo graag, betekent dat niet dat ik zijn meester ben? Of aan het worden ben? Dat interesseert me en ik vind het boeiend dat alles openblijft, hoe vast de regels ook lijken te staan.

In Moskou kwam ik erachter dat ik hiv had. Ik vroeg aan de vriend van een vriendin, die cardioloog was, of ik via zijn werk mijn bloed kon laten testen op een soa. Hij zei me dat ik het beter onder een andere naam kon laten doen en opperde Maris Ozols, omdat ik een Lets accent had in het Russisch. Na een week kwam ik de uitslag ophalen en wachtte in de wachtkamer, hij riep me en we gingen samen naar het lab. Hij zocht het resultaat van de bloedtest, begon het door te nemen en zei opeens: ‘Je kunt beter hier via de achterdeur naar buiten en niet